

מתנת הדיבור

מר מיכאל רובינף

כמחצית השעה, ובפרק זמן זה שוחחנו על נושאים רבים. סיפרתי לו על החיים שלי, ועל הבעיות שלי. לבסוף הוא אמר שהוא היה רוצה לעזור לי.

באותם ימים הייתי מגמגם בצורה קשה מאוד. הזמן היחיד שבו לא גמגמתי היה כאשר שרתי. אולם, לא האמנתי שיש מזור למצב שלי, ולכן אמרתי, "לא תוכל לעזור לי".

"ייתכן שלא", הגיב הרבי. "אבל אני יכול לנסות". אחר כך הוא בירך אותי והציע שאלך להיוועץ בקלינאי תקשורת.

אני חייב לציין משהו: כתוב בתורה ש"ולא קם... עוד בישראל כמשה", ולמרות זאת, הייתי מעז לומר שהרבי התקרב למדרגת משה. כמוהו, גם הרבי היה כל כך צנוע - הוא הציע לי את עזרתו, העניק לי את ברכתו, הציע שאלך לפגוש קלינאי תקשורת.

התייחסתי אז בספקנות לברכתו, ולא שעיתי לעצתו להיעזר באיש מקצוע. הבטתי בו - אדם צעיר יחסית עם זקן שחור, רק שלוש שנים בתפקידו כרבי - וחשבתי לעצמי, "מה הוא כבר יודע?"

נשארתי בישיבה פחות מחודש, עד שהחלטתי שזה לא המקום בשבילי, ורק כעבור שנתיים הזדמן לי לפגוש שוב את הרבי. באותה תקופה אבי הלך והתקרב לחב"ד. הוא הגיע ליחידות עם הרבי, ואני התלוויתי אליו.

לפני שנכנסנו לחדרו של הרבי, אמר לי אבי לעמוד מאחוריו, ולא לומר דבר במהלך היחידות. אך, אחרי שנכנסנו, הרבי נשען קדימה על שולחנו כדי שיוכל לראות אותי, ושאל, "הלכת?" - כשכוונתו לקלינאי התקשורת. באותו רגע קלטתי שבשנתיים שחלפו,

«

אף שמשפחתי השתייכה לזרם האורתודוקסי המודרני, בשנת תשי"ד (1954), זמן קצר לפני יום הולדתי השש עשרה, רשם אותי אבי ללימודים בישיבת חב"ד בניו יורק. בהתאם למנהג המקובל בישיבה, נשלחתי ביום הולדתי לקבל ברכה מהרבי. היה זה זמן קצר אחרי שהצטרפתי כתלמיד לישיבה, והייתה זו עבורי הפגישה הראשונה עם הרבי.

ממש לפני הכניסה לחדרו, נאמר לי שאותו יום - יום י"א בניסן - הוא גם יום הולדתו של הרבי. לכן, מיד עם כניסתי לחדרו, הושטתי את ידי לרבי ואמרתי, "יום הולדת שמח, רבי!"

לא ידעתי כיצד אמורים להתנהג בנוכחותו של הרבי. לא ידעתי דבר - בקושי ידעתי בכלל מיהו הרבי! רק מאוחר יותר נודע לי עוד על אודותיו.

באותה פגישה דיבר אלי הרבי בגובה העיניים. הייתי רק נער צעיר שבקושי ידע משהו, אך הוא שוחח איתי כאל ידיד, וחשתי מאוד בנוח במחיצתו. דיברנו במשך

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

הרבי בוודאי פגש אלפי אנשים, אך הוא זכר את השיחה שלנו.

עדיין לא הלכתי לקלינאי תקשורת. בינתיים הפכתי למורה, וגיליתי שבזמן שלימדתי, לא גמגמתי - אבל בשאר הזמן המשכתי לגמגם.

המצב השתנה לבסוף רק אחרי שאצל בני הצעיר התגלתה בעיית דיבור בגיל ארבע עשרה. לקחתי אותו לקלינאי תקשורת שאבחן שמיתרי הקול שלו לא מפותחים מספיק, והוא אמר שזו בעיה שתחלוף עם הזמן, ככל שהוא יתבגר - כפי שאכן קרה.

ניצלתי את המפגש הזה עם קלינאי התקשורת שטיפל בבני, ושאלתי אם יש פתרון לבעיית הגמגום שלי, והופנתי לפרופסור באוניברסיטת טורונטו. כשנפגשתי איתו ושאלתי האם הוא יוכל לעזור לי, תשובתו הייתה, "בוודאי שאוכל לעזור לך". הרהרתי אז בלבי עד כמה שונה גישתו מזו של הרבי, שאמר בענווה, "ייתכן שלא... אבל אוכל לנסות".

שנתיים ארך הטיפול - עשיתי תרגילי נשימה, האטתי את קצב הדיבור - ובסופו של דבר, יכולתי לדבר בצורה שוטפת ורהוטה. כאשר קלטתי שנפטרת מהבעיה שהטרידה אותי וגרמה לי כל כך הרבה סבל לאורך חיי, התמלאתי בהכרת תודה לרבי שהציע את הפתרון הזה מלכתחילה, אף שלא שמעתי בקולו בשעתו. החלטתי לנסוע לניו יורק ולהודות לרבי באופן אישי.

חלפו שנים רבות מאז נפגשנו לאחרונה. אך, ברגע שנכנסתי לחדרו, אמר הרבי, "אני כל כך שמח לראות אותך שוב". אחרי שנפגש מן הסתם עם אלפים רבים כל כך, הוא עדיין זכר אותי!

סיפרתי לרבי על ההתקדמות שלי בזכות הטיפול שעברתי אצל הקלינאי תקשורת, ושיתפתי את הרבי במה שאמר לי הפרופסור מטורונטו - שכאשר אצליח לדבר בצורה שוטפת ורהוטה, חיי ישתנו לטובה.

על כך הגיב הרבי, "ועוד מעבר לכך... חכה ותראה". הוא כל כך צדק. כל עוד גמגמתי, נטיתי להאשים בכל בעיותי את האנשים סביבי שלעגו לי. אך ברגע שכבר לא גמגמתי, לא הייתה לי ברירה אלא לקחת בעצמי אחריות על ההתנהגות שלי.

לקראת סיום היחידות שאל אותי הרבי, "האם יש משהו שהיית רוצה לומר לי?"

אמרתי, "בפעם האחרונה הענקת לי ברכה; האם תוכל שוב לברך אותי גם הפעם?" בתגובה אמר לי הרבי, "שיהיו לך ברכה והצלחה... בכל מה שתעשה, שיהיה לטובה". אחר כך קם הרבי ממקומו, וליווה אותי אל עבר הדלת.

הייתי כל כך מוצף ברגשות, אינני יודע מה עבר עלי באותו רגע - התקרבותי אל הרבי ונישקתי אותו על לחיו. "לעולם לא אוכל להשיב לך כגמולך", אמרתי, והרבי ענה, "התנהג בטוב ובחסד לכל יהודי".

כשיצאתי מחדרו, זלגו מעיני דמעות של התרגשות.

מאז פרישתו מהוראה, מקדיש מר מיכאל רובינוף את זמנו ללימוד תורה בישיבת שמחת שלמה בירושלים. הוא רואיין בבית הספר התיכון "בית חנה" בירושלים בחודש שבט תשע"ז (2017).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי

ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה
הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכר שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< בתשל"ח (1978) — הרבי הזכיר את חנוכתו של בית כנסת חדש בכפר חב"ד, "בית מנחם", ואיחל שתהיה זו התחלה טובה לכך שיתווספו עוד בתי כנסיות ובתי מדרשות - המכונים 'מקדש מעט' - בכל מקום אפשרי. הרבי הוסיף ואמר שבינתיים, יש דרך קלה ומהירה יותר להוסיף בלימוד התורה, הן בכמות - בהיקף שעות הלימוד ובמספר הלומדים - והן באיכות - באופן הלימוד, בשקידה, בהתמדה ובחיות - וזאת על ידי הרחבת שעות הפתיחה של בתי הכנסת ובתי המדרש הקיימים. הרבי הזכיר את ה'קול קורא' שפורסם אז על ידי 'אגודת הרבנים' של ארה"ב, לפתוח את בתי הכנסת ובתי המדרש גם בשעות הלילה, וציין שעל ידי ההוספה בכמות יתווסף גם באיכות הלימוד, וכל זה יזרז את קיום הייעוד ש"עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל, שייקבעו בארץ ישראל" בגאולה האמיתית והשלמה.¹

י"א בניסן

1 שיחות קודש תשל"ח, חלק ב, עמ' 141

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד